

**FREIDA
McFADDEN**

**KOTIAPULAISEN
SALAISUUS**

Suomentanut Jussi Tuomas Kivi

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos *The Housemaid's Secret*

Copyright © Freida McFadden, 2023

First published in Great Britain in 2023 by Storyfire Ltd trading as Bookouture

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-47820-1

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2024

PROLOGI

Tänä yönä minut murhataan.

Välkkyvät salamat valaisevat olohuoneen pienessä mökissä, jossa olen viettänyt viime yön ja jossa kohtaan pian äkillisen loppuni. Pystyn hädin tuskin erottamaan puiset lattialaudat, ja hetken ajan kuvittelen lattialla lojuvan ruumiini, jonka alle leviää epätasaisen pyöreä lätäkkö punaista, puuhun imeytyvää nestettä. Silmäni avautuvat ja tuijottavat tyhjyyteen. Suuni on raollaan, ja leualleni valuu verinoro.

Ei. *Ei.*

Ei tänä yönä.

Kun mökissä tulee taas pimeää, hapuilen sokkona eteenpäin ja siirryn pois sohvan turvasta. Myrsky on raju, muttei tarpeeksi raju katkaistakseen sähköjä. Ei, siitä on vastuussa joku toinen. Joku, joka on jo tapanut tänä yönä ja haluaa tehdä minusta seuraavan uhrinsa.

Kaikki alkoi tavallisesta siivouskeikasta. Ja nyt kaikki saattaa päättyä siihen, että joku moppaa vereni mökin lattialta.

Odotan, että uusi salamanvälähdys näyttää minulle tien, ja siirryn sitten varovasti kohti keittiötä. Minulla ei ole suunnitelmaa, mutta keittiössä on esineitä, joita voi käyttää aseina. Siellä on kokonainen veitsipölkky, ja ellen löydä sitä, haarukkakin on

tyhjää parempi. Tyhjin käsin olen mennyttä. Mahdollisuuteni ovat hieman paremmat, jos kädessäni on veitsi.

Keittiössä on suuria maisemaikkunoita, joiden takia siellä on vähän valoisampaa kuin muualla mökissä. Pupillini laajenevat yrittäessään vaivoin imeä mahdollisimman paljon valoa. Kompuroin kohti tiskipöytää, mutta kolmen askelen jälkeen liukastun linoleumilla, kaadun raskaasti lattialle ja loukkaan kyynärpääni niin kipeästi, että silmiini nousee kyyneliä.

Vaikka totta puhuen silmissäni oli kyyneliä jo valmiiksi.

Kun yritän kömpiä jaloilleni, tajuan, että keittiön lattia on märkä. Salama välähtää taas, ja katson kämmeniäni. Ne ovat verenpunaiset. En liukastunut vesilätäkköön tai kaatuneeseen maitoon.

Liukastuin vereen.

Istun hetken liikkumatta ja arvioin kuntoani. Mihinkään ei satu. Olen yhä yhtenä kappaleena. Se tarkoittaa, ettei veri ole minun.

Ainakaan vielä.

Lähde. Lähde nyt. Se on ainoa mahdollisuutesi.

Tällä kertaa onnistun nousemaan nopeammin jaloilleni. En nähtäni tiskipöydälle ja huokaisen helpotuksesta, kun sormeni osuvat johonkin kovaan. Hapuilen veitsipölkkyä, mutten tunnu löytävän sitä. Missä se on?

Samalla hetkellä kuulen lähestyvät askeleet. On vaikea arvioida, varsinkin näin pimeässä, mutta olen melko varma, että joku on keittiössä kanssani. Niskakarvani nousevat pystyyn, kun tajuan silmäparin tuijottavan katseen porautuvan minuun.

En ole enää yksin.

Sydämeni muljahtaa. Olen tehnyt uskomattoman huonon päätöksen. Olen aliarvioinut erittäin vaarallisen ihmisen. Ja maksan siitä nyt erittäin kalliin hinnan.

OSA I

YKSI

MILLIE

KOLME KUUKAUTTA AIEMMIN

Kolmen tunnin jynssäämisen jälkeen Amber Degraw'n keittiö on jokseenkin tahraton. Kun ottaa huomioon, että Amber nauttii käsittääkseni lähes kaikki ateriansa lähistön ravintoloissa, minusta tuntuu, ettei jynssääminen olisi ollut aivan välttämätöntä. Jos pitäisi lyödä vetoa, veikkaisin, ettei Amber osaa edes laittaa hienoa uuniaan päälle. Hänen kaunis, valtava keittiönsä on täynnä laitteita, joita hän ei varmasti ole käyttänyt kertaakaan: painekattila, riisinkeitin, kiertoilmakypsennin ja jopa kapistus nimeltään *dehydraattori*. Tuntuu vähän ristiriitaiselta, että ihminen, jolla on kylpyhuoneessaan kahdeksaa erilaista kosteusvoidetta, omistaa myös dehydraattorin, mutta kukapa minä olen tuomitsemaan?

Okei, olen *vähän* tuomitseva.

Olen jynssännyt huolellisesti kaikki käyttämättömät härvelit, putsannut jääkaapin, laittanut säilöön kymmeniä aterioita ja mopannut lattian niin kiiltäväksi, että melkein näen siitä peilikuvani. Nyt minun on enää otettava viimeiset pyykit koneesta, ja sitten Degrawien kattohuoneisto on virallisesti putipuhdas.

”Millie!” Amberin hengästynyt ääni kantautuu keittiöön. Pyyhin kämmenselällä hikipisaran otsaltani. ”Millie, missä sinä olet?”

”Täällä!” huudan. Vaikka onkin melko selvää, missä olen. Heidän asuntonsa – joka muodostuu kahdesta vierekkäisestä, yhdistetystä asunnosta – on suuri, muttei sentään *niin* suuri. Ellen ole olohuoneessa, olen melko varmasti keittiössä.

Amber harhailee keittiöön ja näyttää moitteettoman tyylikkäältä yhdessä monista muodikkaista mekoistaan. Tämänkertaisessa mekossa on seeprakuosi, avoin kaula-aukko ja hentojen ranteiden kohdalta kaventuvat hihat. Hän on pukeutunut mekon kanssa yhteensopiviin seeprakuvioisiin saappaisiin, ja vaikka hän näyttää yhtä riipaisevan kauniilta kuin aina, en ole varma, pitäisikö minun kehua hänen asuaan vai metsästää häntä safarilla.

”Siinähan sinä olet!” Amber sanoo syytöksen häive äänessään, koska en ole tarkalleen siellä, missä minun pitäisi.

”Lopettelen tässä juuri”, sanon hänelle. ”Otan vain pyykit koneesta ja –”

”Itse asiassa”, Amber keskeyttää, ”haluan, että pysyt täällä.”

Haluaisin irvistää. Siivoan Amberin kodin kahdesti viikossa, mutta hoidan myös muita hänen asioitaan, muun muassa hänen 9-vuotiasta tytärtään Olivea. Yritän olla joustava, koska palkka on loistava, mutta Amber on huono sopimaan mitään etukäteen. Ilmeisesti lastenhoitokeikat määräytyvät täällä puhtaasti sen mukaan, milloin Amber sattuu tarvitsemaan apuani. Ja ilmeisesti minulle tarvitsee kertoa siitä vasta parikymmentä minuuttia aiemmin.

”Minulla on pedikyryri”, Amber sanoo vakavana kuin ilmoittaen, että on lähdössä sairaalaan suorittamaan sydänleikkausta. ”Haluan, että pidät Olivea silmällä, kun olen poissa.”

Olive on suloinen pikkutyttö. Minusta ei ole lainkaan ikävää pitää häntä silmällä – ainakaan tavallisesti. Totta puhuen tekisin

melkein mitä tahansa tienatakseni vähän ylimääräistä Amberin maksamalla kohtuuttoman suurella tuntitaksalla, jonka avulla olen saanut katon pääni päälle ja syön ruokaa, joka ei ole peräisin roskiksesta. Mutta juuri nyt en voi auttaa häntä. ”Minulla on luento tunnin kuluttua.”

”Ai.” Amber kurtistaa kulmiaan, mutta pian hänen kasvonsa muuttuvat taas ilmeettömiksi. Kun olin täällä viimeksi, hän kertoi lukeneensa artikkelin, jonka mukaan hymyileminen ja kulmien kurtistelu ovat suurimpia ryppyjen aiheuttajia, joten hän yrittää pitää ilmeensä aina mahdollisimman neutraalina. ”Voitko jättää sen väliin? Eikö luentoja nauhoiteta? Eikö kukaan voi lainata sinulle muistiinpanojaan?”

Ei voi. Lisäksi olen lintsannut viime viikkojen aikana kahdes- ti, koska Amber on pyytänyt minua viime hetkellä lapsenvahdik- si. Olen yrittänyt opiskella korkeakoulututkintoa varten, ja tarvit- sen kurssilta tyydyttävän arvosanan. Sitä paitsi pidän siitä kurs- sista. Sosiaalipsykologia on hauskaa ja mielenkiintoista. Ja kurs- sin läpäiseminen on tutkintoni kannalta ratkaisevaa.

”En pyytäisi”, Amber sanoo, ”ellei se olisi tärkeää.”

Käsityksemme ”tärkeästä” saattavat poiketa toisistaan. Minulle ”tärkeä” tarkoittaa yliopistotutkintoa ja sosiaalipsykologian kurs- sin läpäisemistä. En ymmärrä, miten pedikyyri voi olla yhtä tär- keää. Sitä paitsi vielä ei ole edes kevät. Kuka hänen jalkojaan edes katselisi?

”Amber”, aloitan.

Kuin tilauksesta olohuoneesta kuuluu kimeä parkaisu. Vaikken olekaan virallisesti Oliven lapsenvahti, pidän häntä yleensä sil- mällä aina talossa ollessani. Amber vie Oliven kolme kertaa vii- kossa leikkikouluun, mutta muuten hän tuntuu vain miettivän, miten pääsisi lapsestaan eroon. Amber on valittanut, että koska hän ei käy töissä, herra Degraw ei anna hänen palkata täysipäi-

väistä lastenhoitajaa, joten hän on jakanut tehtävän useiden lasten-
vahtien vastuulle – enimmäkseen minun. Joka tapauksessa Olive
oli leikkikehässä, kun aloin siivota olohuoneessa, ja pysyin siellä
hänen kanssaan, kunnes pölynimuri tuuditti hänet uneen.

”Millie”, Amber sanoo terävästi.

Huokaisen ja lasken pesusienien kädestäni. Viime aikoina mi-
nusta on tuntunut, että se on sulautunut kiinni käteeni. Pesen kä-
teni tiskialtaassa ja pyyhin ne farkkuihini. ”Olen tulossa, Olive!”
huudan.

Kun palaan olohuoneeseen, Olive on vetänyt itsensä seiso-
maan leikkikehän reunalle ja itkee niin epätoivoisesti, että pyöreät
kasvot ovat muuttuneet kirkkaanpunaisiksi. Olive on lapsi, jollai-
sia näkee vauvalehtien kannessa. Hän on täydellinen kuin enkeli
ja kuvankaunis aina vaaleita kiharoita myöten, mutta nyt ne ovat
päiväunien jäljiltä sotkussa poskella. Juuri nyt Olive ei näytä aivan
yhtä kerubimaiselta kuin tavallisesti, mutta hän kohottaa käsivar-
tensa heti minut huomattessaan, ja nyyhkytys hiljenee.

Ojennan käteni leikkikehään ja nostan Oliven syliini. Hän
hautaa pienet, kosteat kasvonsa olkapäähäni, eikä ajatus luennol-
ta lintsamisesta tunnu enää niin pahalta. En tiedä, mistä se joh-
tuu, mutta kun täytin kolmekymmentä, tuntui kuin katkaisijaa
olisii painettu ja aloin ajatella heti, että vauvat ovat ihanimpia olen-
toja maailmassa. Minusta on ihanaa viettää aikaa Oliven kanssa,
vaikkei hän olekaan oma lapseni.

”Arvostan tätä, Millie.” Amber vetää jo takkia ylleen ja nappaa
Guccin käsilaukkunsa oven viereisestä naulakosta. ”Ja usko hu-
viksesi, varpaani kiittävät sinua.”

Joopa joo. ”Milloin palaat kotiin?”

”En ole pitkään poissa”, hän vakuuttaa, vaikka me molemmat
tiedämme, että se on puhdas valhe. ”Tiedänhän minä, että pikku
prinsessallani tulee minua ikävä!”

”Totta kai”, mutisen.

Kun Amber penkoo avaimiaan, puhelintaan tai puuterirasiaa käsilaukustaan, Olive käpertyy minua vasten. Hän kohottaa pienä pyöreitä kasvojaan ja hymyilee minulle neljällä pienellä, valkoisella hampaallaan. ”Äi-ti”, hän sanoo.

Amber jähmettyy käsi yhä laukussa. Aika tuntuu pysähtyvän.
”Mitä hän sanoi?”

Voi ei. ”Hän sanoi... täti?”

Olive, joka on tyystin tietämätön aiheuttamastaan ongelmasta, virnistää minulle taas ja jokeltaa tällä kertaa kovempaan ääneen:
”Äiti!”

Amberin kasvot karahtavat vaaleanpunaisiksi meikkivoiteen alla. ”Sanoiko hän sinua juuri äidiksi?”

”Ei...”

”Äiti!” Olive huutaa riemuissaan. *Voi Luoja, lopeta jo, pentu.*

Amber heittää käsilaukkunsa sohvapöydälle. Hänen kasvonsa ovat vääntyneet vihaiseksi naamioksi, joka aiheuttaa hänelle melko varmasti ryppyjä. ”Oletko sinä sanonut Olivelle, että olet hänen äitinsä?”

”En!” minä huudan. ”Olen sanonut hänelle, että olen Millie. *Millie-täti.* Olen varma, että hän on vain hämääntynyt, varsinkin, kun minä olen se, joka...”

Amberin silmät laajenevat. ”Koska olet hänen kanssaan enemmän kuin minä? Sitäkö yritit sanoa?”

”Ei! En tietenkään!”

”Tarkoitatko, että olen *huono äiti?*” Amber astuu askelen lähemmäs, ja Olive näyttää hätäntyneeltä. ”Luuletko olevasi pikkuiselleni parempi äiti kuin minä?”

”En! En koskaan...”

”*Miksi sitten sanot hänelle, että olet hänen äitinsä?*”

”En sano!” Kohtuuttoman suuri lapsenvahtitaksa on valumassa sormieni läpi. ”Vannon. *Millie-täti*. Muuta en hänelle sano. ’Täti’ kuulostaa samalta kuin ’äiti’, siinä kaikki. Niissähän on samoja kirjaimia.”

Amber vetää pitkään ja rauhoittavasti henkeä. Sitten hän astuu uudelleen lähemmäs minua. ”Anna vauvani minulle.”

”Tietenkin...”

Mutta Olive ei antaudu helpolla. Kun vauva näkee, että äiti lähestyy häntä avosylin, hän tarttuu lujemmin kaulaani. ”Äiti!” hän nyyhkyttää kaulaani vasten.

”Olive”, minä mutisen. ”En ole äitisi. *Tuossa on äitisi.* *Joka antaa minulle potkut, ellet päästä irti.*”

”Tämä on tosi epäreilua!” Amber huutaa. ”Imetin häntä yli viikon! Eikö se merkitse mitään?”

”Olen tosi pahoillani...”

Lopulta Amber vääntää sydämensä kyllyydestä vollottavan Oliven pois sylistäni. ”Äiti!” Olive huutaa tavoitellen minua pulukoilla käsivarsillaan.

”Hän ei ole äitisi!” Amber toruu vauvaa. ”Minä olen. Haluatko nähdä raskausarpeni? Tuo nainen *ei* ole sinun äitisi.”

”Äiti!” Olive vaikeroi.

”Täti”, korjaan häntä. ”*Millie-täti.*”

Mutta mitä väliä sillä on? Oliven ei tarvitse tietää nimeäni. Koska tästä päivästä lähtien en saa enää ikinä astua tähän taloon. Sen sijaan saan kengänkuvan takapuoleeni.

KAKSI

Kun kävelen rautatieasemalta yksiööni Etelä-Bronxiin, puristan toisessa kädessäni tiukasti käsilaukkua ja toisessa pippurisumutepurkkia, vaikka vielä ei ole edes pimeää. Näillä kulmilla ei voi koskaan olla liian varovainen.

Mielestäni olin onnekas löytäessäni pienen asunnon New Yorkin vaarallisimpiin kuuluvista kaupunginosista. Ellen löydä uutta työtä korvaamaan tuloja, jotka menetin kun Amber Degraw irtisanoi minut (eikä kirjoittanut minkäänlaisia suosituksia), parasta mitä voin toivoa on muuttaa pahlilaatikkoon kadulle ränstityneen tiilikerrostaloni eteen.

Jos en olisi päättänyt lähteä opiskelemaan yliopistoon, olisin ehtinyt säästää jo jonkin verran rahaa. Olin kuitenkin tyhmä ja päätin yrittää kehittää itseäni.

Kun olen korttelin päässä asuintaloltani ja tennarini litisevät jalkakäytävän loskassa, tunnen yhtäkkiä, että joku seuraa minua. Olen tietenkin aina hyvin valpas kävellessäni täällä, mutta toisinaan minusta tuntuu vahvasti siltä, että olen herättänyt vääränlaista huomiota.

Esimerkiksi juuri nyt tunnen pistelyä niskassani ja lisäksi kuulen askelia takaani. Askelten ääni tuntuu voimistuvan. Selkäni takana kävelevä tyyppi lähestyy minua.

En kuitenkaan käänny. Kiedon vain käsivarteni lujemmin käytännöllisen takkini ympäri ja kävelen nopeammin. Ohitan mustan Mazdan, jonka oikea ajovalo on haljennut, ja punaisen palopostin, josta vuotaa vettä kadulle, ja kiipeän rosoiset betoniportaat kotitaloni ulko-ovelle.

Avaimet ovat valmiina kädessäni. Täällä ei ole ovimiestä toisin kuin Degrawien prameassa asunnossa Upper West Sidella. Täällä on vain ovipuhelin ja kotiavain. Kun vuokraemäntäni rouva Randall vuokrasi minulle tämän asunnon, hän piti minulle palopuheen siitä, ettei minun pitäisi päästää ketään perässäni sisään taloon. *Se on hyvä tapa joutua ryöstetyksi tai raiskatuksi.*

Kun sovitan avainta lukkoon, joka on ilmeisesti aina jumissa, askeleet tuntuvat voimistuvan taas. Hetkeä myöhemmin ylleni lankeaa varjo, ja minun on pakko tehdä jotain. Kohotan katseeni ja huomaan noin 25-vuotiaan miehen, jolla on musta trenssitakki ja tummat, hiukan kosteat hiukset. Jokin hänessä näyttää hämähästi tutulta – varsinkin arpi vasemman silmäkulman yläpuolella.

”Asun toisessa kerroksessa”, hän muistuttaa nähdessään epäroivän ilmeeni. ”Kaksi C:ssä.”

”Ai”, vastaan, vaikken vieläkään haluaisi päästää häntä sisään.

Mies vetää taskustaan avainnippun ja heiluttaa sitä edessäni. Yhdessä avaimessa on samat kaiverruukset kuin omassanikin. ”Kaksi C:ssä”, hän toistaa. ”Suoraan alapuolellasi.”

Lopulta annan periksi, astun sisään ja päästän talooni miehen, jolla on arpi vasemman silmäkulmansa yläpuolella, sillä olen varma, että halutessaan hän voisi helposti tunkeutua sisään. Kävelen edellä ja nousen portaat yksi kerrallaan miettien, miten ihmeessä aion maksaa ensi kuun vuokran. Tarvitsen uuden työn – heti. Työskentelin hetken osa-aikaisena baarimikkona, mutta luovuin siitä hölmöyksissäni, koska työ Oliven lapsenvahtina oli paljon tuottoisampaa, ja viime hetken aikataulutus teki kahden

työn yhteensovittamisesta vaikeaa. Eikä minunlaiseni ihmisen ole helppoa löytää töitä. Ei tällä menneisytydellä.

”Kiva sää”, sanoo perässäni portaita nouseva mies, jolla on arpi vasemman kulmakarvan yläpuolella.

”Niinpä”, sanon. Kaikkein vähiten haluan rupatella juuri nyt säästä.

”Ensi viikolla tulee kuulemma lisää lunta”, mies lisää.

”Ai?”

”Joo. Ennusteen mukaan kaksikymmentä senttiä. Viimeinen myräkki ennen kevättä.”

En jaksa enää edes teeskennellä kiinnostunutta. Kun pääsemme toiseen kerrokseen, mies hymyilee minulle. ”Hyvää päivänjatkoa”, hän sanoo.

”Samoin”, mutisen.

Kun hän kävelee käytävää asunnolleen, en voi olla ajattelemta, mitä hän sanoi päästäessäni hänet sisään. *Kaksi C:ssä. Suoraan alapuolellasi.*

Mistä hän tiesi, että asun kolme C:ssä?

Irvistä ja nousen portaat vähän nopeammin omalle asunnolleni. Avaimet ovat taas valmiina kädessäni, ja heti kun pääsen sisään, paiskaan oven kiinni takanani, väännän lukon kiinni ja kiinnitän varmuusketjun. Teen miehen kommentista varmaan liian suuren numeron, mutta koskaan ei voi olla liian varovainen. Varsinkaan, kun asuu Etelä-Bronxissa.

Vatsani kurnii, mutta ruokaa enemmän kaipaan lämmintä suihkua. Varmistan, että kaihtimet ovat kiinni ennen kuin riisudun ja menen suihkuun. Tiedän kokemuksesta, että tulikuuma ja jääkylmä ovat hyvin lähellä toisiaan. Täällä asuessani minusta on tullut ekspertti veden lämpötilan säätämisessä. Mutta se voi laskea tai kohota kaksikymmentä astetta sekunnin murto-osassa, joten en viivyttelen suihkussa liian pitkään. Vain sen verran, että saan

pestyä lian iholtani. Kun olen kävellyt päivän kaupungilla, vartalon on aina mustan tomukerroksen peitossa. Inhottaa ajatellakin, miltä keuhkoni näyttävät.

En saata uskoa, että menetin sen työpaikan. Amber tukeutui minuun niin lujasti, että ajattelin pärjääväni ainakin siihen asti, kunnes Olive aloittaisi päiväkodin, ehkä pidempäänkin. Aloin jo melkein tuntea oloni turvalliseksi, aivan kuin minulla olisi vaki-
tuinen työ ja säännölliset tulot.

Nyt minun on etsittävä jotain muuta tilalle. Ehkä monta työtä yhden tilalle. Eikä se ole minulle yhtä helppoa kuin useimmille muille. Minä en voi laittaa ilmoitusta suosittuihin lastenhoito-sovelluksiin, koska ne kaikki vaativat taustaselvityksen. Ja heti, kun niin tapahtuu, työmahdollisuuteni katoavat savuna ilmaan. Kukaan ei halua kotiinsa ketään minun kaltaistani.

Tällä hetkellä suositukseni ovat vähissä, koska vastaanottamani siivoustyöt eivät olleet aina pelkkiä siivoustöitä. Ennen tarjosin toistenlaistakin palvelua minut siivoojakseen palkanneille perheille. Mutten tee sitä enää. En ole tehnyt enää vuosiin.

No, menneeseen ei kannata jäädä vellomaan. Varsinkaan, kun tulevaisuus näyttää niin synkältä.

Lopeta itsesääli, Millie. Olet selvinnyt pahemmistakin paikoista.

Suihkuveden lämpötila putoaa salamannopeasti, ja suustani pääsee tahaton kirkaisu. Hapuilen vesihanaa ja suljen suihkun. No, sitä kesti ruhtinaalliset kymmenen minuuttia, kauemmin kuin olin odottanut.

Kiedon froteepyyhkeen ympärilleni enkä viitsi laittaa toiveleita jalkaan. Jätän pieniä, märkiä jalanjälkiä keittiöön, joka on oikeastaan pelkkä olohuoneen jatke. Degrawien ökyasunnossa keittiö, olohuone ja ruokasali olivat erillisiä huoneita. Tässä asunnossa ne kaikki ovat sulautuneet yhdeksi monikäyttöiseksi huoneeksi, joka on, ironista kyllä, paljon pienempi kuin yksikään

Degrawien huoneista. Jopa heidän kylpyhuoneensa oli asuntoani suurempi.

Asetan kattilallisen vettä kiehumaan hellalle. En tiedä, mitä aion valmistaa illalliseksi, mutta todennäköisesti siihen liittyy keitettäviä nuudeleita jossain muodossa – ramenia, spagettia tai kierrenuudeleita. Pohdin vaihtoehtojani, kun kuulen ovelta jyskytystä.

Viivyttelen ja kiristän aamutakkini vyötä. Sitten vedän spagettipakkauksen kaapista.

”Millie!” Ääni kuulostaa vaimealta oven läpi. ”Päästä minut sisään, Millie!”

Irvistan. Voi ei.

Sitten: ”Tiedän, että olet siellä!”

KOLME

En voi jättää ovea paukuttavaa miestä huomiotta.

Jaloistani jää märkiä jälkiä, kun astelen muutaman metrin matkan ovelle. Kumarrun ovisilmän eteen. Ovellani seisoo mies, jonka käsivarret ovat puuskassa Brooks Brothersin bisnespuvun rintataskujen päällä.

”Millie.” Hänen äänensä on madaltunut murinaksi. ”Päästä minut sisään. Heti.”

Astun askelen taaksepäin ja painelen hetken ohimoitani sormenpäillä. Mutta se on väistämätöntä – minun on päästettävä hänet sisään. Ojennan käteni, irrotan varmuusketjun, väännän lukkoa ja avaan oven varovasti raolleen.

”Millie.” Mies työntää oven kokonaan auki ja livahtaa sisään. Hän puristaa käsivarttani. ”Mitä hittoa?”

Hartiani lysähtävät. ”Sori, Brock.”

Brock Cunningham, jonka kanssa olen seurustellut viimeiset puoli vuotta, katsoo minua terävästi silmiin. ”Meillä oli illallissuunnitelmia täksi illaksi. Et tullut paikalle. Etkä ole vastannut viesteihini tai soittoihini.”

Hän on siinä kaikessa ihan oikeassa. Olen varmasti maailman surkein tyttöystävä. Brockin ja minun oli tarkoitus tavata illalla luentoni jälkeen ravintolassa Chelseassa, mutta kun Amber antoi minulle potkut, pystyin hädin tuskin keskittymään luento-oon, eikä

minua todellakaan huvittanut lähteä ulos syömään, joten painelin suoraan kotiin. Mutta tiesin, että jos soittaisin Brockille ja sanoisin, etten halua lähteä, hän saattaisi puhua minut ympäri – ja koska on lakimies, hän osaa olla todella vakuuttava. Niinpä suunnittelin, että lähettäisin hänelle tekstiviestin ja peruisin treffit, mutta lykkäsin sitä jatkuvasti ja minulla oli niin kiire sääliä itseäni, että unohdin koko jutun.

Kuten sanoin, olen maailman surkein tyttöystävä.

”Olen pahoillani”, sanon taas.

”Olin *huolissani* sinusta”, Brock sanoo. ”Pelkäsin, että sinulle on tapahtunut jotain kamalaa.”

”Miksi?”

Ikkunan takana rääkäisee korviahuumaava sireeni, ja Brock katsoo minua kuin olisin esittänyt juuri hyvin tyhmän kysymyksen. Tunnen syyllisyyden pistoksen. Brockilla oli varmaan paljon tekemistä tänä iltana, ja sen lisäksi, että odotutin häntä ravintolassa kuin typerystä, hän on tuhlannut loppuillansa tulemalla Etelä-Bronxiin asti varmistamaan, että olen kunnossa.

Olen hänelle vähintään selityksen velkaa.

”Amber Degraw erotti minut”, sanon. ”Joten olen kusessa.”

”Niinkö?” Brockin kulmakarvat kohoavat. En ole koskaan nähnyt kellään miehellä yhtä täydellisiä kulmakarvoja, ja olen varma, että hänen täytyy teetättää ne ammattilaisella, mutta hän ei ikinä myöntäisi sitä. ”Miksi hän erotti sinut? Luulin sinun sanooneen, ettei hän pärjää ilman sinua. Sanoit, että periaatteessa kasvatat hänen lapsensa.”

”Nimenomaan”, sanon. ”Hänen lapsensa kutsui minua koko ajan ’äidiksi’, ja Amber sai kohtauksen.”

Brock tuijottaa minua hetken ja purskahtaa sitten odottamatta nauruun. Ensin tunnen itseni loukatuksi. Olen juuri menettänyt työni. Eikö hän tajua, miten vakavaa se on?

Hetkeä myöhemmin huomaan kuitenkin nauravani hänen mukanaan. Kallistan pääni taakse ja nauran sille, miten järjetön koko juttu oli. Muistan, miten Olive kurotti kätensä kohti minua nyyhkien ”äitiä” ja Amber vihastui koko ajan enemmän. Lopulta pelkäsin ihan tosissani, että Amberin aivoissa saattaisi puhjeta valtimo.

Minuutin kuluttua me molemmat pyyhimme kyyneliä silmistämme. Brock kietoo käsivartensa ympärilleni ja vetää minut lähemmäs itseään. Hän ei ole enää vihainen siitä, että tein hänelle oharit. Brock ei vihastu helposti. Useimmat pitäisivät sitä hyvänä ominaisuutena, mutta toisinaan toivon, että hän olisi vähän intohimoisempi.

Yleisesti ottaen suhteemme on kuitenkin parhaalla mahdollisella tolalla. Puoli vuotta. Voiko parisuhteessa olla parempaa vaihetta kuin silloin, kun seurustelun alusta on kulunut puoli vuotta? En todellakaan tiedä, koska olen saavuttanut tuon merkkipaalun vasta toisen kerran. Vaikuttaa kuitenkin siltä, että puolen vuoden jälkeen koittaa täydellinen jakso, jolloin parisuhteen alkuvaiheen hankaluudet on voitettu, mutta molemmat esittelevät silti yhä toisilleen parhaita puoliaan.

Esimerkiksi Brock on komea 32-vuotias lakimies hyvin toimeentulevasta perheestä. Hän vaikuttaa lähes täydelliseltä. Olen varma, että Brockilla on huonoja tapoja, mutten ole vielä huomannut yhtäkään. Ehkä hän kaivaa vaikkua sormella korvakäytävästään ja pyyhkii sen keittiön tasolle tai sohvaan. Tai ehkä hän syö vaikon. Tarkoitin, että hänellä voi olla paljon huonoja tapoja, joita en tiedä, eivätkä ne kaikki välttämättä edes liity vaikkoon.

No, *yksi* vajavaisuus hänellä on. Huolimatta siitä, että hän on komea nuorimies, jonka kasvot ovat terveyden perikuva, hänellä on lapsena alkanut sydänsairaus. Se ei kuitenkaan näytä vaikuttavan häneen mitenkään. Hän ottaa joka päivä pillerin ja siinä

se. Mutta pilleri on niin tärkeä, että hän säilyttää kaiken varalta ylimääräistä purkkia lääkekaapissani. Ja sairaus ja epätietoisuus elinajanodotteesta ovat vaikuttaneet Brockiin siten, että hän on useimpia miehiä innokkaampi asettumaan aloilleen.

”Haluaisin viedä sinut ulos syömään”, Brock sanoo. ”Haluan pirstää sinua.”

Pudistan päätäni. ”Haluan vain olla kotona ja sääliä itseäni. Ja ehkä katsella työpaikkailmoituksia netistä.”

”Hetkö? Menetit työpaikkasi vasta muutama tunti sitten. Eikö se voi odottaa huomiseen?”

Kohotan katseeni ja tuijotan häntä tuimasti. ”Eräät meistä tarvitsevat rahaa vuokraan.”

Hän nyökkää hitaasti. ”Okei, mutta entä jos sinun ei tarvitsisi kantaa huolta vuokrasta?”

Minulla on ikävä aavistus siitä, mihin tämä johtaa. ”Brock..”

”Ihan tosi, mikset muuta minun luokseni, Millie?” Hän kurtistaa kulmiaan. ”Minulla on kahden makuuhuoneen asunto, josta näkee Keskuspuistoon. Rakennuksessa, jossa kukaan ei viillä kurkkuasi auki yöllä. Ja sinähän olet muutenkin koko ajan minun luonani...”

Tämä ei ole ensimmäinen kerta, kun Brock on ehdottanut, että muuttaisin hänen luokseen, enkä voi väittää hänen perustelujaan huonoiksi. Jos muuttaisin Brockin luo, eläisin ylellisesti, eikä minun tarvitsisi maksaa siitä penniäkään. Eikä hän antaisi minun osallistua kuluihin, vaikka haluaisin. Saisin keskittyä tutkintooni, jotta voisin ryhtyä sosiaalityöntekijäksi ja tehdä jotain hyvää maailmassa. Päätös tuntuu itsestään selvältä.

Mutta aina, kun harkitsen vastaavani myöntävästi, ääni takaraivossani huutaa: *Älä tee sitä!*

Ääni päässäni on yhtä vakuuttava kuin Brock. On monia hyviä syytä muuttaa yhteen hänen kanssaan. Mutta on yksi hyvä syy olla

muuttamatta. Hänellä ei ole aavistustakaan, kuka oikeasti olen. Vaikka hän todella söisi omaa vaikkuaan, omat salaisuuteni ovat paljon pahempia.

Tässä siis olen, aikuisikäni normaaleimmassa ja terveimmässä parisuhteessa, ja näyttää siltä, että olen päättänyt pilata kaiken. Mutta olen puun ja kuoren välissä. Jos kerron hänelle totuuden menneisyydestäni, hän saattaa jättää minut, enkä halua sitä. Mutta ellen kerro hänelle...

Tavalla tai toisella hän tulee saamaan kaiken selville. Mutten ole vielä valmis siihen.

”Olen pahoillani”, sanon. ”Kuten sanoin, juuri nyt tarvitsen omaa tilaa.”

Brock avaa suunsa vastustellakseen, mutta tulee sitten toisiin ajatuksiin. Hän tuntee minut hyvin ja tietää, miten itsepäinen osaan olla. Niin, hän on saamassa jo selville huonoimpia puoliani. ”Sano ainakin, että harkitset sitä.”

”Lupaan harkita sitä”, valehtelen.

NELJÄ

Tämä on jo kymmenes työhaastatteluni kolmen viikon sisällä, ja minua alkaa hermostuttaa.

Pankkitililläni ei ole tarpeeksi rahaa edes kuukauden vuokraan. Tiedän, että pankissa pitäisi aina olla varmuuden vuoksi rahaa puoleksi vuodeksi, mutta se toimii paremmin teoriassa kuin käytännössä. Olisi mahtavaa, jos minulla olisi pankissa rahaa puoleksi vuodeksi. Hemmetti, olisi mahtavaa, jos sitä olisi edes kahdeksi kuukaudeksi. Sen sijaan tililläni on alle kaksisataa dollaria.

En tiedä, mitä tein väärin yhdeksässä aiemmassa haastattelusani, joissa hain lastenhoitajan tai siivoojan paikkaa. Yksi naisista ilmoitti heti aikovansa palkata minut, mutta on kulunut jo viikko, enkä ole kuullut hänestä pihaustakaan. Enkä muistakaan. Oletan, että hän tarkisti taustani ja homma kariutui siihen.

Jos olisin joku toinen, voisin yksinkertaisesti liittyä johonkin siivousfirmaan, jolloin minun ei tarvitsisi osallistua työnhakuprosessiin. Mutta yksikään firma ei palkkaa minua. Olen yrittänyt. Taustatarkastuksien takia se on mahdotonta – kukaan ei halua kotiinsa ihmistä, joka on ollut vankilassa. Siksi laadin ilmoituksia nettiin ja toivon parasta.

Tämänpäiväinen haastattelukaan ei juuri herätä toivoa. Tapaan miehen nimeltä Douglas Garrick, joka asuu kerrostalossa Upper

West Sidella, Keskuspuiston länsipuolella. Rakennus on niitä goottilaistyylisiä, joiden pienet tornit kohoavat kohti horisonttia. Mieleeni juolahtaa, että se pitäisi varustaa vallihaudalla ja lohikäärmeellä. Se ei näytä lainkaan paikalta, johon voisi vain kävellä suoraan kadulta.

Valkotukkainen ovimies pitää minulle ulko-ovea auki ja kohottaa mustan lakkinsa lippaa. Kun hymyilen hänelle, tunnen taas samaa pistelyä niskassani. Kuin joku tarkkailisi minua.

Olen kokenut tunteen useita kertoja siitä lähtien, kun palasin kotiin saatuani potkut. Se on ymmärrettävää asuinalueellani Etelä-Bronxissa, jossa saisin varmasti perääni ryöstäjiä jonoksi asti, jos näyttäisin olevani varoissani, mutta täällä siinä ei ole järkeä. Ei Manhattanin hienoimpiin kuuluvalla alueella.

Ennen kuin astun kerrostaloon, pyörähdän ympäri ja katson taakseni. Kadulla kulkee kymmeniä ihmisiä, mutta kukaan heistä ei kiinnitä minuun lainkaan huomiota. Manhattanin kaduilla harhailee paljon persoonallisia ja mielenkiintoisia ihmisiä, mutta minä en kuulu heihin. Kenelläkään ei ole mitään syytä tuijottaa minua.

Sitten näen auton.

Se on musta Mazda-henkilöauto. Sellaisia autoja on tässä kaupungissa varmasti tuhansia, mutta kun katson sitä, koen kummallisen déjå vu -tunteen. Kestää sekunnin, ennen kuin ymmärrän, mistä se johtuu. Auton oikea ajovalo on haljennut. Etelä-Bronxissa näin ihan varmasti kotitaloni viereen pysäköidyn mustan Mazdan, jonka oikea ajovalo oli säröillä.

Enkö nähnytkin?

Yritän katsoa tuulilasin läpi. Auto on tyhjä. Lasken katseeni nähdäkseni rekisterikilven. Se on New Yorkin rekisterikilpi, eikä siinä ole mitään ihmeellistä. Viivyttelen hetken painaakseni numeron mieleeni: 58F321. En tunne rekisterinumeroa, mutta ainakin muistan sen, kun näen sen seuraavaksi.

”Neiti?” ovimies sanoo kysyvästi ja saa minut heräämään transsistani. ”Oletteko tulossa sisään?”

”Ai.” Yskäisen käteeni. ”Kyllä olen. Anteeksi.”

Astun rakennuksen aulaan, jota tavallisten kattovalojen sijaan valaisevat kattokruunut ja seiiniin kiinnitetyt lamput, joiden on tarkoitus muistuttaa soihdun. Matala katto kaartuu kupolimaiseksi, mikä saa minut tuntemaan, että olen astumassa tunneliin. Aulan seinillä on taideteoksia, jotka ovat todennäköisesti korvaamattoman arvokkaita.

”Ketä olette tullut tapaamaan, neiti?” ovimies kysyy minulta.

”Garrickeja. Kaksikymmentä A.”

”Ahaa.” Hän iskee minulle silmää. ”Kattohuoneisto.”

Loistavaa – kattohuoneistoperhe. Miksi edes vaivaudun?

Kun ovimies on soittanut yläkertaan varmistaakseen tapaamiseni, hänen on astuttava hissiin ja käytettävä erikoisavainta, jotta pääsen nousemaan kattohuoneistoon. Kun hissien ovet heilahtavat kiinni, tarkistan ulkonäköni nopeasti peilistä. Silittän vaaleita hiuksiani, jotka olen kammannut taakse yksinkertaiseksi nutturaksi. Olen pukeutunut parhaisiin mustiin housuihini ja villaliiviin. Alan korjata rintojeni asentoa, kunnes huomaan, että hississä on kamera, enkä halua esiintyä ovimiehelle.

Hissien ovet avautuvat suoraan Garrickien kattohuoneiston eteiseen. Kun astun hissistä, hengitän syvään ja voin melkein haistaa ilmassa vaurauden tuoksun: se on jonkinlainen yhdistelmä kallista partavettä ja tuoreita sadan dollarin seteleitä. Seison hetken eteisessä, enkä ole varma, pitäisikö minun uskaltautua sisään ilman virallista tervetuliaistoivotusta, joten suuntaan huomioni sen sijaan valkoiseen korokkeeseen, jonka päällä on harmaa veistos. Oikeastaan se on vain sileä, pystysuora kivi – sellainen, jonka voisi löytää mistä tahansa kaupungin puistosta. Silti se on todennäköisesti arvokkaampi kuin kaikki koskaan omistamani tavarat yhteensä.

”Millie?” kuulen äänen hetkeä ennen kuin mies ilmestyy eteeseen. ”Millie Calloway?”

Herra Garrick kutsui minut tämänpäiväiseen haastatteluun henkilökohtaisesti. On epätavallista, että talon isäntä kutsuu haastatteluun. Työnantajani siivousalalla ovat olleet melkein sataprosenttisesti naisia. Herra Garrick vaikuttaa kuitenkin innokkaalta tapaamaan minut. Hän kiiruhtaa eteiseen hymy huulillaan ja käsi-varsi valmiiksi eteen ojennettuna.

”Herra Garrick?” sanon.

”Pyydän”, hän sanoo tarttuessaan käteeni, ”kutsu minua Douglasiksi.”

Douglas Garrick näyttää täsmälleen mieheltä, jonka voisi uskoa asuvan kattohuoneistossa Upper West Sidella. Hän on vähän yli nelikymppinen ja komea klassisen veistoksellisella tavalla. Hänellä on yllään erittäin kalliin näköinen puku, ja hänen tummanruskeat hiuksensa ovat kiiltävät, taidokkaasti leikatut ja muotoillut. Hänellä on viekkaat, syvään uurretut ruskeat silmät, jotka katsovat silmiini juuri sopivan kauan.

”Hauska tavata sinut... Douglas”, sanon.

”Kiitos paljon, että tulit tänne.” Douglas Garrick väläyttää minulle kiitollisen hymyn johdattaessaan minut avaraan olohuoneeseen. ”Vaimoni Wendy hoitaa yleensä kotityöt – hän on ylpeä siitä, että yrittää tehdä kaiken itse – mutta hän on ollut viime aikoina vähän huonovointinen, joten vaatimukseni oli, että hankkisimme apua.”

Tuo viimeinen juttu tuntuu minusta oudolta. Valtavissa kattohuoneistoissa asuvat naiset eivät yleensä ”yritä tehdä kaikkea itse”. Tavallisesti sellaiset naiset palkkaavat kotiapulaisillekin omat kotiapulaiset.

”Totta kai”, sanon. ”Mainitsit, että tarvitsette apua ruuanlaitossa ja siivouksessa...?”